

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рж к 157/2015
05.11.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у поступку предлагача Д.У., ради заштите права на суђење у разумном року, решавајући о жалби предлагача, изјављеној против решења Вишег суда у Београду Р4 К 44/15 од 21.08.2015. године, у седници већа одржаној 05.11.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

УКИДА СЕ решење Вишег суда у Београду Р4 К 44/15 од 21.08.2015. године и предмет **ВРАЋА** истом суду на поновни поступак.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Р4 К 44/15 од 21.08.2015. године одбијен је као неоснован захтев за заштиту права на суђење у разумном року предлагача Д.У. у предмету Другог основног суда у Београду К 526/14.

Против наведеног решења жалбу је благовремено, преко пуномоћника адвоката В.Г., изјавио предлагач Д.У. не наводећи законски разлог за подношење жалбе, али се из садржине жалбе може закључити да је иста изјављена због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12) ЗПП и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијано решење и утврди да је у поступку Другог основног суда у Београду К 526/14 повређено право предлагача на суђење у разумном року, те да му досуди трошкове поступка, или да побијано решење укине и предмет врати првостепеном суду на поновну одлуку.

Одлучујући о изјављеној жалби предлагача, на основу члана 86 став 3. Закона о уређењу судова, Врховни касациони суд је одржао седницу већа, на којој је испитао побијано решење, применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку, у вези члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, на чију примену упућује члан 8в Закона о уређењу судова, па је нашао:

Жалба је основана.

По налажењу Врховног касационог суда побијано решење је донето уз битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12) ЗПП, јер су разлози дати у побијаном решењу нејасни и у истом је погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у смислу члана 375. став 1. ЗПП.

Виши суд у Београду, у побијаном решењу, а као разлоге због којих сматра да предлагачу Д.У. није повређено право на суђење у разумном року, најпре

наводи да је у предметном поступку оптужница подигнута против једног лица због кривичног дела из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, што само по себи указује да је овај кривични предмет сложен, те да на сложеност предмета указује и то да је било потребно обављање низа вештачења почев од саобраћајнотехничког, па до медицинског, као и да је током поступка требало доказати да је окривљени својом радњом прекршио бланкетну диспозицу прописану чланом 43. став 1. ЗОБС. Надаље, у побијаном решењу се наводи да је предлагач, а као оштећени у својству супсидијарног тужиоца у овом поступку, пролонгирао трајање поступка тиме што је најпре предложио вештачење телесних повреда оштећене С.Л., иако она није у конкретном случају преузела кривично гоњење, затим је предлагао „супервештачење“, потом је доставио експертизу саобраћајног вештачења из предмета Општинског суда у Краљеву К 624/01 која не може бити доказ у предметном кривичном поступку, те се противио извођењу доказа читањем налаза Института саобраћајног факултета у Београду у ситуацији када је на претресу већ претходно био саслушан представник комисије вештака, а на који начин је по оцени првостепеног суда предлагач злоупотребио своја процесна овлашћења. При томе, првостепени суд утврђује да осим у ситуацијама када је долазило до прерасподеле предмета услед реформи правосудног система поступајући судови су заказивали главне претресе у релативно кратким периодима и предузимали процесне мере за обезбеђење присуства учесника у поступку, док за период непоступања од 09.11.2012. године до 26.12.2013. године првостепени суд у побијаном решењу утврђује да је у том периоду поступајући судија констатовао да је предмет додељен другом судији по систему који је компјутерски програм изабрао, али да се из списка предмета не може утврдити када је предмет фактички изнет другом судији, већ само да је експедиција позива за главни претрес извршена 28.11.2012. године.

Овакви разлози првостепеног суда су нејасни и као такви се не могу прихватити из следећих разлога:

Наиме, по оцени Врховног касационог суда, нејасан је закључак првостепеног суда, да је предметни кривични поступак сложен самим тим што је оптужница подигнута против једног лица због кривичног дела из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, јер сама чињеница да се предметни поступак води против једног окривљеног и због извршења једног кривичног дела управо указује на супротан закључак. Такође и околност коју првостепени суд сматра да утиче на сложеност правних питања, а да је у конкретном случају требало доказати да је окривљени поступао супротно одредби члана 43. став 1. ЗОБС што представља радњу извршења предметног кривичног дела која у поређењу са радњама извршења код истоврсних кривичних дела, по оцени овог суда, не указује на нарочиту сложеност правних питања, како то погрешно закључује првостепени суд.

По налажењу Врховног касационог суда нејасан је и закључак првостепеног суда да у конкретном предмету нису уочени периоди дуже неактивности суда, јер код оцене дужине трајања поступка који не испуњава захтев разумног рока не узимају се као оправдање околности које се односе на управљане и расподелу предмета од стране суда, као што су реформа судског система и чињеница да је током поступка предмет додељен другом судији по систему „који је компјутерски програм изабрао“, а које околности управо

првостепени суд наводи у побијаном решењу као разлоге којима оправдава процесну неактивност судова у одређеном периоду. При томе, првостепени суд потпуно занемарује и не цени чињеницу да је предметни кривични поступак покренут 05.12.2006. године, те да исти траје већ скоро девет година, а да је прва првостепена пресуда у овом поступку донета тек након осам година.

По оцени овог суда не може се прихватити ни закључак првостепеног суда да је разлог за овако дуго трајање поступка понашање подносиоца захтева за заштиту права на суђење у разумном року, те да његов предлог за одређивање супервештачења, као и његово противљење читању експертизе Института саобраћајног факултета у Београду у ситуацији када је на претресу већ претходно био саслушан представник комисије вештака, представља злоупотребу процесних овлашћења предлагача која је довела до одуговлачења поступка. Ово стога што је предлагач, као странка у предметном кривичном поступку, свакако овлашћен да предлаже доказе и да се противи извођењу појединих доказа, а суд је тај који управља поступком и има овлашћења сходно Законика о кривичном поступку да поједине предлоге странака усвоји, а оне које сматра да су непотребни одбије.

Имајући у виду изнете нејасноће у закључцима првостепеног суда и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање у побијаном решењу, исто је морало бити укинато и предмет враћен првостепеном суду на поновни поступак. У поновном поступку Виши суд у Београду ће имати у виду све примедбе из овог решења, поступити по истим и донети закониту и правилну одлуку.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу овлашћења из члана 401. став 1. тачка 3) ЗПП, у вези члана 30. став 2. ЗВП и члана 8в Закона о уређењу судова укинуо побијано решење и одлучио као у изреци.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Бата Цветковић,с.р.